

Sygn. akt V KK 80/21

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **D. K.**

ukaranego z art. 87 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 kwietnia 2021 r.

z urzędu

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

w zw. z art. 112 k.p.w. w zw. z art. 110 § 1 k.p.w.

p o s t a n o w i ł

kasację pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

D. K. – oskarżony o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. - wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...), został skazany na karę roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. polegające na tym, że w dniu 28 września 2019 r. w L. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. pod wpływem środka psychotropowego w postaci metamfetaminy na poziomie 62ng/ml, odpowiadającego stężeniu alkoholu powyżej 0,50 promila. Ponadto orzeczono wobec oskarżonego środki karne w

postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 5 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżył go całości na niekorzyść oskarżonego, stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na uznaniu, że z mocy prawa doszło do zatarcia skazania D. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt II K (...), za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., w sytuacji gdy w rzeczywistości do zatarcia tego skazania nie doszło, gdyż w momencie upływu terminu zatarcia skazania w sprawie o sygn. akt II K (...), zatarciu nie uległo wcześniejsze skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w L. - z dnia 18 kwietnia 2007 r., sygn. akt VII K (...), co w myśl zasady jednoczesności zatarcia skazań, wyrażonej w art. 108 k.k., stało na przeszkodzie zatarciu skazania późniejszego – tj. w sprawie o sygn. akt II K (...). W konsekwencji, Sąd I instancji skazał D. K. za przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 k.k., choć swoim zachowaniem oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa art. 178a § 1 i 4 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt IV Ka (...), na podstawie art. 434 § 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 28 września 2019 r. około godziny 23.00 w L. na ulicy (...) prowadził samochód osobowy marki S. o nr rej (...) znajdując się w stanie po użyciu środka psychotropowego - metamfetaminy (stężenie 62 ng/ml krwi), to jest wykroczenia z art. 87 § 1 k.w., za które wymierzył mu karę grzywny w kwocie 3.000 zł.,
- orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,
- uchylił rozstrzygnięcie z punktu 3., tj. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego orzeczenia Sądu odwoławczego kasację wniósł prokurator. Zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść D. K. i zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na dokonaniu błędnej wykładni przepisu art. 178a § 1 k.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku oraz skutkowało uznaniem D. K. za winnego popełnienia jedynie wykroczenia z art. 87 § 1 k.w., w sytuacji gdy oskarżony bezsprzecznie swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k.;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k., polegające na tym, że Sąd Okręgowy w P., nie posiadając wiadomości specjalnych z zakresu toksykologii, w sytuacji gdy w istocie w jego ocenie uzyskane w toku postępowania sprawozdanie z badania toksykologicznego (opinia biegłego) było niepełne i niejasne, zamiast wezwać ponownie tych samych biegłych albo powołać innych, do czego w takiej sytuacji był zobligowany (nawet w sytuacji gdyby sam posiadał wiedzę specjalną albowiem sąd nie może występować w podwójnej roli tj. organu procesowego i źródła dowodowego) powołując się, co wynika z treści uzasadnienia, na bliżej niesprecyzowane badania i dane, których źródła nie przedstawił, samodzielnie rozstrzygnął kwestie wymagające wiadomości specjalnych, w sytuacji gdy uzupełniająca opinia biegłego posiadającego wymagane wiadomości specjalne mogła potencjalnie usunąć wyniki niejasności, przez co Sąd dokonał wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego dowolnej oceny materiału dowodowego, czego skutkiem było poczynienie wadliwych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji błędne uznanie, że w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, które należało w myśl art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, co skutkowało skazaniem go jedynie za wykroczenie.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie podlega rozpoznaniu, gdyż została wniesiona przez osobę nieuprawnioną.

Zgodnie z art. 110 § 1 k.p.w. kasację w sprawach o wykroczenia może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Zastępca Prokuratora Generalnego do Spraw Wojskowych, a w sprawach naruszenia praw dziecka również Rzecznik Praw Dziecka.

W niniejszej sprawie, która ma taki właśnie status (nie ma tu bowiem znaczenia pierwotna kwalifikacja prawna czynu przyjęta w akcie oskarżenia oraz wyroku Sądu I instancji) kasację wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w L., a więc podmiot, który nie jest uprawniony do wnoszenia kasacji w sprawach o wykroczenia. Z tego względu kasacja ta nie powinna zostać przyjęta przez uprawniony organ Sądu, do którego ją wniesiono, a więc Zastępcę Przewodniczącego Wydziału IV Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. Zgodnie bowiem z treścią art. 112 k.p.w. w postępowaniu w przedmiocie kasacji w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio niektóre przepisy Kodeksu postępowania karnego, w tym między innymi art. 530 § 2 k.p.k. W myśl tego przepisu prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeśli zachodzą między innymi okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k., a więc także wówczas, gdy kasacja została wniesiona przez osobę nieuprawnioną.

Ponieważ tak się jednak nie stało - kasacja została przyjęta zarządzeniem z dnia 23 grudnia 2020 r. i przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, należało pozostawić ją bez rozpoznania (art. 531 § 1 k.p.k.).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.